

POSTANOWIENIE

5 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Łochowski

na posiedzeniu niejawnym 5 kwietnia 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa "Z." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w Z.
przeciwko Skarbowi Państwa - Staroście Wołomińskiemu
o ustalenie,
na skutek skargi kasacyjnej "Z." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 3 września 2021 r., VI ACa 378/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od "Z." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ząbkach na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 2700 (dwa tysiące siedemset) zł zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

„Z.” sp. z o.o. w Z. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 3 września 2021 r., zaskarżając ten wyrok w części, tj. pkt II i III, wnosząc o jego uchylenie w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca spółka wskazała, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż wydanie zaskarżonego wyroku nastąpiło w wyniku oczywiście niewłaściwego zastosowania art. 65 § 1 k.c. W ocenie skarżącej Sąd drugiej instancji dokonał wykładni oświadczeń woli złożonych w pismach z 5 grudnia 2011 r. oraz z 12 lipca 2011 r. z rażącym naruszeniem reguł wykładni woli i wbrew ugruntowanemu orzecznictwu Sądu Najwyższego w tym zakresie. Skoro zaś oświadczenie o wypowiedzeniu opłaty rocznej za wieczyste użytkowanie zostało złożone przez osobę nieuprawnioną do złożenia oświadczenia, to czynność prawna jest bezskuteczna i należało ustalić, że opłata roczna z tytułu prawa użytkowania wieczystego nie uległa zmianie.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wnosił o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (zob. postanowienia SN: z 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, i z 17 października 2001 r., I PKN 157/01). Skarżący powinien wykazać kwalifikowaną postać naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widoczną *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie SN z 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09). Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (postanowienie SN z 7 maja 2010 r., V CSK 459/09).

W ramach lakonicznego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (ograniczonego do trzech tryzdaniowych akapitów – k. 2-3 skargi kasacyjnej) skarżący wskazał na niewłaściwe zastosowanie art. 65 § 1 k.c. w odniesieniu do oświadczeń woli pozwanego zawartych w pismach z 5 grudnia 2011 r. i 12 lipca 2011 r. Skarżący podniósł, że wykładnia tych oświadczeń została dokonana „z rażącym naruszeniem reguł wykładni woli” – wbrew literalnej treści tych pism, bez uwzględniania metody obiektywnej i normatywnej (k. 3 skargi). W tym kontekście trzeba przypomnieć, że wykładni podlega każde, także *prima facie* jednoznaczne i jasne, oświadczenie woli (zob. np. wyroki SN: z 7 grudnia 2000 r., II CKN 351/00; z 5 października 2005 r., II CK 122/05; z 15 grudnia 2006 r., III CSK 349/06; z 16 stycznia 2013 r., II CSK 302/12). Nawet jednoznacznie ustalony na podstawie reguł językowych sens oświadczenia woli nie zwalnia sądu w procesie jego wykładni od uwzględnienia innych dyrektyw interpretacyjnych (wyrok SN z 31 maja 2017 r., CSK 433/16). W konsekwencji zarzut odwołujący się do nadania oświadczeniu woli znaczenia odbiegającego od „literalnej treści pisma” nie może świadczyć o kwalifikowanym naruszeniu art. 65 k.c.

Skarżący podniósł również, że zastosowanie art. 65 k.c. nastąpiło „wbrew ugruntowanemu orzecznictwu Sądu Najwyższego”, nie wskazując jednak tego orzecznictwa.

Poza tym wykładnia oświadczenia woli dokonywana w oparciu o art. 65 k.c. wymaga z reguły złożonego procesu intelektualnego, obejmującego odwołanie się do wielu zróżnicowanych dyrektyw wykładni, uwzględniających szereg okoliczności złożenia oświadczenia. Jest to więc zabieg na ogół wielopłaszczyznowy i skomplikowany. Co do zasady wykluczone jest więc wykazanie oczywistej zasadności skargi (widocznej *prima facie*) ze względu na naruszenie art. 65 k.c.

Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie 398⁹ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz stosownie do art. 98 § 1 i 3 k.p.c.

w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

[SOP]

[as]